

ŚWIĘCENIA DIAKONATU I PREZBITERIATU

Dla każdego Seminarium okres przedwakacyjny jest najradośniejszym czasem w ciągu całego roku formacyjnego. Powodem tej radości są święcenia prezbiteratu i diakonatu. Co roku bowiem każde

Seminarium wydaje owoc w postaci nowych diakonów i prezbiterów. Oprócz tych dwóch stopni święceń jest jeszcze jeden, który jest pełnią kapłaństwa Chrystusowego, a są to mianowicie święcenia biskupie. Należy pamiętać, że kapłaństwo ma tylko dwa stopnie, prezbiterat i episkopat.

Sakrament święceń bierze swój początek z Ostatniej Wieczerzy, jaką spożył Jezus Chrystus ze Swoimi Apostołami w Wieczerniku w Wielki Czwartek. W czasie tej uczty, która jest pierwowzorem Mszy świętej, Chrystus pozostawił uczniom rodzaj testamentu, jakim były słowa: "To czyńcie na moją pamiątkę" (Łk 22, 19). Wielki Czwartek jest również dniem ustanowienia Eucharystii, której szafarzami mają być biskupi, kapłani i diakoni. Dlatego też sakramentu święceń udziela się w czasie Eucharystii, po liturgii słowa, a przed liturgią eucharystyczną.

Każdy kapłan i biskup jest powołany do potrójnej misji w Kościele, kapłańskiej, nauczycielskiej i pasterskiej. Mają oni kierować Owczarnią Bożą i służyć jej. Posługę kapłanów i biskupów bardzo dobrze oddaje łacińskie słowo pontifex. Oznacza ono arcykapłana, ale w dosłownym tłumaczeniu mówi o tym, który buduje mosty. A właśnie kimś takim jest prezbiter, który mocą otrzymanych święceń ma pośredniczyć pomiędzy Bogiem a ludźmi, składać Bogu ofiary, zanosząc do Niego modlitwy, ale również reprezentować Go na ziemi wobec Jego ludu.

Do posługi biskupom Kościół od samego początku istnienia powoływał na mocy święceń diakonów, których zadaniem była pomoc w posługiwaniu biskupom (Dz 6, 2-6). Z biegiem czasu diakoni stali się też pomocnikami prezbiterów. Diakonat jest pierwszym stopniem święceń. Wyróżnia się dwa rodzaje diakonatu, stały, który otrzymują osoby świeckie i diakonat, który poprzedza święcenia kapłańskie. Różnica między nimi jest taka, że diakon stały nie otrzymuje dalmatyki (szata własna diakona, wyglądem zbliżona do ornatu, ale posiadająca rękawy) i nie składa przysięgi celibatu.

Obrzęd święceń prezbiteratu wygląda podobnie. Po przedstawieniu kandydatów i homilii kandydaci składają biskupowi przysięgę posłuszeństwa. Po tym biskup zaprasza do modlitwy. Po zakończeniu litanii biskup nakłada ręce na kandydata i odmawia modlitwę konsekuracyjną. Następnie proboszcz ubiera nowych prezbiterów w stulę

*Oto jestem,
bratem i sługą,
aby kochać tych,
których mi dałeś.*

(symbol służby kapłańskiej) i ornat. Po biskupie na nowo konsekrowanych kapłanów wkładają ręce wszyscy zebrani kapłani. To symbolizuje wspólnotę w kapłaństwie Chrystusowym. Po tym obrzędzie biskup namaszcza dłonie neoprezbiterów krzyżmem, a następnie podaje im patenę i kielich. Całość obrzędu święceń również kończy się pocałunkiem pokoju. Po nim rozpoczyna się liturgia eucharystyczna, w której neoprezbiterzy uczestniczą jako koncelebranci razem z biskupem i zebranymi kapłanami.

Święceń episkopatu dokonuje się przeważnie w kościele katedralnym danej diecezji. W czasie święceń biskupich, po Ewangelii zostaje przedstawiony Kościołowi kandydat do święceń przez jednego z dwóch towarzyszących mu kapłanów danej diecezji. Następnie odczytywane jest pismo papieża o nominacji. Po odczytaniu listu następuje homilia konsekratora, którym najczęściej jest metropolita lub biskup ordynariusz przy święceniach biskupa pomocniczego. Po homilii kandydat składa

przyrzeczenie. Następnie konsekrator zachęca zebranych do wspólnej modlitwy litaniami do Wszystkich Świętych. Po litanii wszyscy zebrani biskupi wkładają ręce na kandydata i główny konsekrator odmawia modlitwę konsekracyjną. Po tym obrzędzie nad głowę kandydata dwóch diakonów trzyma otwarty Ewangeliarz. Następnie konsekrator wkłada pierścień (symbolizujący władzę biskupa i jego przywiązania do diecezji), mitrę (nakrycie głowy biskupa, symbol obowiązku dążenia do świętości) i pastoral (symbol władzy pasterskiej). Następnie konsekrator zaprasza nowo wyświęconego biskupa do zajęcia katedry, krzesła z którego będzie nauczał, i które jest jego tronem jako pasterza diecezji. Po tym następuje pocałunek pokoju i rozpoczyna się liturgia eucharystyczna, której przewodniczy nowo konsekrowany biskup, jeśli jest ordynariuszem diecezji w której dokonano konsekracji lub jest pierwszym koncelebransem, jeśli konsekracja odbyła się poza diecezją lub jest on biskupem pomocniczym.

Kapłan towarzyszy nam od narodzin do śmierci. W sakramentach świętych otwiera przed nami świat życia Bożego. Troszczy się o ten świat, by nieustannie się rozwijał. Kapłan - opiekun, przyjaciel i pasterz. Kapłan w konfesjonale z troską pochyla się nad ludzką nędzą. Pokazuje światło w tunelu, podnosi, wlewa nadzieję, oczyszcza sumienia, niesie zranionych przed Chrystusa. Jest świadkiem duchowych zwycięstw nad słabościami i grzechem.

